

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 13

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 13 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 14 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Charisma

Gamla testamentet är ursprungligen skrivet på hebreiska, och Nya testamentet har vi från början på grekiska, som var den tidens "världsspråk", ungefär som engelska är nu.

Det är intressant att ta del av dessa grundspråk, ty orden i moderna språk är så fattiga jämfört med orden i dessa äldre språk. Vi strävar i dag efter precision när vi skall uttrycka oss och vill då, att de ord vi använder inte skall ha tio olika betydelser utan en enda. I gamla tider var man kanske inte så inställd på exakthet som vi är nu. I vilket fall har många bibliska termer hela rader av betydelser, där motsvarande ord på svenska bara har en innebörd, och dessutom en ganska snäv sådan.

Begreppet "tro"

Låt oss ta ett tydligt exempel. De hebreiska ord som oftast översätts med tro är avledda av ordet "aman" som är nära släkt med amen. Ordet betyder bland annat att bli vårdad och buren som ett spädbarn. Av detta förstår vi bättre Jesu ord om att vi måste omvända oss och bli som barn (Matt 18:1-5). Han säger ju också att Gud fördöljer sig för de visa och kloka men uppenbarar sig för dem som är som barn (Matt 11:25).

I bildlig mening används därför ordet i betydelsen att vara buren på Guds arm. Det är liktydigt med att vara sann och sannfärdig, vilket i sin tur har flera bibetydelser. Den som är sannfärdig flaxar inte hit och dit, ty sanningen ändrar sig inte. Alltså kan ordet mycket väl betyda stadga och mognad. Den som är sann sviker inte heller sin nästa, och därför betyder ordet också trofasthet och

pålitlighet.

Eftersom det är Guds arm som bär en, så är ordet också uttryck för trygghet och säkerhet. Det kan också användas i betydelsen "att få förtroende". I modern hebreiska används en avledd form av "aman" i betydelsen att få kredit (= förtroende) i en bank.

Hos oss betyder ordet tro att man har en åsikt eller en övertygelse av varierande säkerhetsgrad. Sedan är det inget mer. Och varje gång vi läser ordet tro i våra svenska biblar, så missar vi den värld av associationer som möter oss i grundspråket.

Tacksamhet

På samma sätt är det med ordet charisma som är det grekiska grundordet för "nådegåva". Det ordet hör till en familj som står för nåd men också för glädje och tacksamhet. De första kristna kallade nattvarden för *eucharisti*, vilket betyder tacksägelse.

Allt detta gör att vi lika gärna kunde kalla nådegåvan för glädjegåva eller tacksamhetsgåva. Dessa bibetydelser är viktiga för att vi skall förstå gåvans funktion och karaktär.

Lite förenklat kan man nämligen säga att en nådegåva är det som flödar ut ur den kristne tillsammans med hans tacksamhet till Gud. Och detta ger oss en avspänd väg till att upptäcka vilken gåva vi har fått. Vi kan ställa oss inför frågan hur vi helst vill uttrycka vår tacksamhet. Svaret på frågan är i regel vår nådegåva.

Alla får en gåva

I den sparsamma undervisning som Bibeln ger om nådegåvor, sägs det klart att alla kan räkna med att få en gåva. Detta påstående skapar ofta låsningar i stället för intresse. Inte sällan beror låsningarna på att man har för sig, att en nådegåva alltid är totalt övernaturlig, och man knyter sig inför tanken, att det nu "skall krävas övernaturliga prestationer av en". Så är det inte alls. Det finns massor av nådegåvor som rör sig på det naturliga området. Låt oss läsa i Rom 12:6-8:

"Och vi har nådegåvor som är olika, alltefter den nåd vi har fått. Det kan vara profetians gåva - så långt tron räcker. Det kan vara gåvan att tjäna, just i en viss tjänst. Eller att vara lärare, med gåvan att undervisa. Eller att vara en tröstare, med gåvan att trösta och förmana. Den som delar ut gåvor, han gör det utan baktankar. Den som blivit

föreståndare, han är det med nit. Den som övar barmhärtighet, han gör det med glädje.”

Här finns hela registret. Gåvor som är totalt övernaturliga – till exempel profetians gåva - blandas med sådana som ser ganska naturliga ut men som ändå får sin kristusdoft av att de utförs i tacksamhetens glädje.

Gåvan att vara lärare är t ex en lustig blandning. Det behövs en Andens hjälp, så att man själv förstår Skriften, men det behövs förvisso också ganska mycket vanlig, jordisk träning i konsten att tala begripligt och tydligt. Man får träna sig i mikrofonteknik och röstbehandling och lära sig konsten att hitta på tydliga illustrationer som kan fånga åhörarnas intresse. Mycket är övernaturligt men långt ifrån allt.

Vi stöter här på ett fenomen som man ofta ser, nämligen att nådegåvan i regel motsvarar människans egen personlighet. Och det är inget konstigt i det. Herren har ju både skapat dig och fött dig på nytt. Båda delarna skall väl stämma ihop när verket är klart! Ganska ofta ser man att när stjärnförsäljare kommer till tro så blir de evangelister. Jag själv som nästan aldrig kunnat sälja ens en majblomma, får finna mig till rätta i uppgiften att undervisa dem som redan kommit till tro.

Ibland blir människor så överdrivet andliga att de menar att gåvan att leda lovsång bara ges åt dem som från början varken kan sjunga eller spela. Nej, så är det sällan. Ofta är det tvärtom så att nådegåvan uppstår när man av tacksamhet och glädje använder de förutsättningar som finns inlagda redan från födelsen.

Därför kan man få se en församlingskassör som har bokföringen som nådegåva. Han har fått gå många kurser i konsten att hålla reda på debet, kredit, skatter, avgifter, saldo, bokslut och andra gräsligheter. Men han gör det av fri vilja, därför att han känner tacksamhet till den Herre som gav honom uppdraget. Han har fått nåd som en gåva och ger den vidare av fri vilja. I regel fungerar gåvan naturligt och inte övernaturligt. Men en dag kanske församlingen behöver pengar till ett nybygge. Då kanske han får en Andens vägledning om hur pengarna skall skaffas fram.

Det finns människor som kokar församlingens kyrkkaffe eller städar kyrkan därför att de vill uttrycka sin tacksamhet till Herren. Då blir kaffet inte bara gjort på böner utan också på böner. Och städningen kanske tekniskt sett hade gjorts lika bra av ett städbolag, men andligt sett är det en enorm skillnad.

Allt är inte gåvor

Nu anar jag, att många rynkar på näsan och tycker att jag gör allt till nådegåvor och därför tar bort det fina i kråksången. Nej, det gör jag visst inte. För i våra församlingar görs ganska mycket av plikt, grupptryck och dåligt samvete snarare än av tacksamhet och glädje. Och då är nåden borta. Då är det trældom och inte frihet.

Min hustru var några år lärare i församlingens söndagsskola. Hon var det mest för att hon "borde", för hon är ingen lärare till naturen. Det hände mycket som var fint under de åren. Det förekom att barn fick erfarenhet av Anden i sina liv. Arbetet var inte bortkastat på något vis. Men hennes glädje låg på annat håll - bland annat i att hålla kontakt med förföljda kristna i östländerna. Den uppgiften har hon i dag för församlingens räkning, och den tjänsten kan hon utföra på ett helt annat sätt i frihet och nåd. Söndagsskolan tog inte slut för att hon lämnade in. Den sköts i dag av personer som är mer lämpade för lärartjänst än hon var.

Så all församlingstjänst är inte nådegåvor. Men det som görs av tacksamhet uppstår ur nåd och ger nåd. Och då måste det kallas för nådegåva. Ser vi saken så behöver ingen få kramp eller sätta sig på bakhasorna.

Gränsen bleknar bort

Sedan är det en ljuvlig biverkan att när nåden flödar i gemenskapen så suddas gränsen mellan naturligt och övernaturligt bort. Herrens närvaro växer ju i kraft och betydelse, och då blir det lättare att förnimma hans tankar och signaler. Detta upplever en del mer än andra, och det kanske leder till en profettjänst eller till en uppgift att pröva andarna bakom det som sägs och görs.

Människor som ofta delar de sjukas lidanden, kan få en gåva att trösta och lyssna. Andra - eller samma personer - kan få en gåva att förmedla helande.

Den stora gåvan

På några ställen i Bibeln omnämns Jesus själv som en nådegåva. Och så är det naturligtvis. Han gav sig själv av nåd. Vi tar emot frälsningens stora gåva och grips av tacksamhet. Sedan vill vi ge den vidare i form av någon nåd, som nu uttrycker vår tacksamhet. Nåden flödar som en gåva. Om det sedan sker inom eller utanför det vi kallar för naturlagarnas gränser är betydelselöst. Nåden kan få lov att ta sig vilket uttryck som helst.

Att sedan de övernaturliga verkningarna av Guds Ande på ett särskilt sätt blir en utmaning för den icke troende är en annan sak. Det har sin stora betydelse att dessa tecken finns. Men vi får inte inskränka nådegåvorna till att bara vara övernaturliga.

Du vet, en riktig karismatiker är inte bara en välklädd ung man med en vild glimt i ögonvrån och djärva projekt framför sig. Det kan lika gärna vara en gammal tant som ber för sin församling och sina barnbarn där hon sitter i en rullstol.

[Till Kapitel 14 -->](#)

[←- Till Kapitel 12](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)